

Што такое любоў?

Аўтар: Анна Віткоўская
22.05.2010 03:00

Маленькае птушаня, якое выляцела нядайна з гнязда, з цікавасцю пазнавала навакольны свет. Яно было вельмі цікаўнае. Кожны вечар птушаня вярталася ў шпакоўню і распытвала маму пра тое, што бачыла і чула.

Аднойчы маленькі шпачок спытаўся ў мамы:

- Мама, а што такое - любоў? Я ўжо некалькі разоў пра яе чую, але ніяк не могу яе ўбачыць. Дзе яна?

- Яна - навокал, - адказала мама-шпачыха, - ты проста яшчэ не навучыўся яе распазнаваць.

- А ты мяне навучыш?

- Вядома, навучу, - усміхнулася мама. - Заўтра ўважліва запамінай усё, што ты ўбачыш. А ўвечары мне ты раскажаш. Паглядзім, ці не сустрэнеш ты любоў?

- Але я яшчэ - малы і не могу далёка лятаць, - засмуціўся шпачок.

- Каб заўважыць любоў, неабавязкова далёка лятаць. Яна - усюды, як паветра. Табе не прыдзеца, нават, пакідаць двор!

На наступны дзень маленькі быў асабліва ўважлівы. Ён запамінаў усё, што бачыў, і з нецярпеннем чакаў вечара, каб расказаць пра гэта маме. Калі сонца стала хіліцца за вершаліны высокіх дрэў на суседнім двары, птушаня вярнулася дахаты.

- Ну што, - спытала яго мама, - як прайшоў дзень?

- Я быў вельмі ўважлівы, - адказаў шпачок, але нідзе не сустрэў любові.

Зайсёды. Таму што любоў ніколі не канчаецца! † - Можа, ты яе не разгледзеў?

Раскажы, што ты бачыў?

Маленькі шпак усеўся на галінцы і пачаў свой аповяд:

- Я прачнуўся на досвітку. Ноч хутка адыходзіла, але было яшчэ холадна. Я пашкадаваў, што выпырхнуў са шпакоўні так рана, але тут сонейка дакранулася да мяне промнямі - і мне стала цёпла і радасна.

- Гэта сонейка падарыла табе любоў, - растлумачыла мама. Штораніцы сонца прачынаеца, каб сагрэць зямлю любоўю. А што ты ўбачыў яшчэ?

- Потым сонечны праменьчык абудзіў званочкі на паляне пад нашым дрэвам. Кветачкі расправілі зялёныя лісцікі і страсянулі ліловымі галоўкамі. Прыйгожая мелодыя разлілася па ўсім двары. Я не мог зразумець слоў, але мне так спадабалася іх песенька, - ажывіўся шпачок, - што я стаў спяваць разам з імі! Нашу песню падхапілі іншыя птушкі і кветкі - і неўзабаве ўвесь двор прачнуўся! Было так цудоўна!

Што такое любоў?

Аўтар: Анна Віткоўская
22.05.2010 03:00

- Гэта званочкі падзяліся з усімі любоўю. А любоў заўсёды нясе радасць, - сказала мама.

- А потым да званочкай паддяцела пчала, і яны пачаставалі яе сваім пылком.

- З пылка атрымаецца мёд, - растлумачыла мама, - які потым будуць есці пчолы і людзі. І ўсё гэта дзякуючы любові! Таму што любоў заўсёды падзеліцца, яна - нясквапная.

- Так, але пасля прыйшоў хлопчык і сарваў званочкі, - сказала птушаня і паглядзела на маму сумным поглядам.

- І што ён з імі зрабіў?

- Ён сарваў яшчэ іншыя кветкі і падарыў букецік маме, - працягвала птушаня.

- І гэта таксама - любоў! - растлумачыла шпачыха. - Хлопчык хацеў парадаваць сваю маму.

- А яна, і праўда, узрадавалася, яе сумныя вочы заблішчалі, і потым яна цэлы дзень была вясёлая і напявала песенькі.

- Вось бачыш, - усміхнулася мама-шпачыха, - любоў заўсёды клапоціцца пра іншых!

- А як жа званочкі? – пацікавіўся маленёкі шпачок. - Я бачыў, што жанчына паставіла букет у вазу на стале, але там званочкі хутка завянуць?

- Што ж, дзеля шчасця іншых любоў прыносіць сябе ў ахвяру і робіць гэта з радасцю. – Праўда, я бачыў у адкрытае акно, як званочкі працягвалі напяваць сваю дзіўную песню, а іх водар напаўняў пакой. Напэўна, яны былі шчаслівыя.

- А яшчэ бачыў, як гэты ж хлопчык забраў малюнак у дзяўчынкі з суседняга двара. Яна прасіла яго вярнуць, а хлапчук уцякаў ад яе, смеючыся над ёй. Яны бегалі вакол старой груши. А потым хлопчык аддаў малюнак дзяўчынцы, і яны ўдваіх аздаблялі малюначкі ў альтанцы.

- І гэта - любоў, - усміхнулася мама. - Ён не жадаў зрабіць дзяўчынцы балюча, таму што любоў не бывае зласлівай. Проста хлопчык не ведаў, як па-іншаму прыцягнуць да сябе ўвагу.

- А вечарам дахаты прыйшоў тата гэтага хлопчыка. Ён быў раззлаваны і штосьці крычаў на маму. А потым нават выкінуў у акно букет, падораны сынам.

- А што - мама? - захвалявалася шпачыха.

- А яна накарміла яго вячэрай і палажыла спаць. А калі той заснуў, жанчына выйшла ў двор, сабрала кветкі і зноў паставіла іх у вазу.

- І гэта - любоў, мой даражэнкі. Любоў - цярплівая і яна ўмее прабачаць.

- А ты мне будзеш яшчэ расказваць пра любоў? - спыталася птушаня.

- Абавязкова раскажу, - супакоіла яго мама. - Ты будзеш сустракацца з ёю кожны дзень!

Тым часам сонца, афарбаваўшы неба ружовымі пералівамі, схавалася за гарызонтам.

- А заўтра Сонейка зноў сагрэе нас любоўю? – спыталася птушаня. - Так будзе заўсёды?